

Sidste søndag efter helligtrekonger

d. 10. februar 2019

Salmer:

747: Lysets engel går med glans

448: Fyldt af glæde

Vi står her og vifter med vores flag

49: Ingen er så tryk i fare

164: Øjne, I var lykkelige

474: Jesus Krist, du gav mig livet

787: Du, som har tændt millioner af stjerner

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 17,1-9

Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene. Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset. Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham. Så udbrød Peter og sagde til Jesus: »Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.« Mens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« Da disciplene hørte det, faldt de ned på deres ansigt og blev grebet af stor frygt. Men Jesus gik hen og rørte ved dem og sagde: »Rejs jer, og frygt ikke!« Og da de løftede deres blik, kunne de kun se Jesus alene. Mens de gik ned fra bjerget, befalede Jesus dem: »Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.«

Peter, Jakob og Johannes får lov til at følge med Jesus op på bjerget. De andre disciple bliver nede på jorden. Mon ikke de har følt sig noget udvalgte. De er nok vokset med et par centimeter, da Jesus lige præcis kaldte på dem og bad dem følge med sig. Når Jesus nu har taget de tre med, vil han måske fortælle dem, at han har særlige planer med dem? At de er specielt udvalgte til noget helt særligt?

De når dog ikke at tænke tankerne til ende. For pludselig sker der noget mærkeligt med Jesus. De har godt nok oplevet ham gøre mange unormale ting før. Han har helbredt mennesker, han har fået et uvejr ude på vandet til at falde helt til ro. Men det her har de ikke set før. Det er som om at Jesus bliver helt hvid. Begynder at lyse! De må holde sig lidt for øjnene, de var ikke vant til et så skarpt lys så tæt på. Det var nærmest som en sol.

Hvad er det, der sker med ham? Pludselig dukker to ekstra lysende skikkelser op. Endnu mere lys og herlighed! Jesus begynder at tale med dem. Ud fra hvad de siger, kan de tre disciple forstå, at det er Moses og Elias. To af de store personer i den jødiske tro. Men altså. De er jo døde for mange hundrede år siden? Hvad er det, der sker?

Peter forstår, at når Jesus ser helt rolig ud, så må alt nok være okay. Så er det nok, som det skal være. Dejligt at der er kommet to gæster fra gammel tid for at tale med Peters store mester og forbillede, Jesus. Mon ikke han, Peter, skulle byde dem godt velkommen?

Peter siger: *Herre, det er godt at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig, én til Moses og én til Elias.*

Solen er skarp deroppe på bjerget, så det mindste han og de andre to disciple kan gøre er da et bygge et par hytter, som kan skærme lidt for solen. Så kan Jesus, Moses og Elias sidde i hver sin hytte og tale. Så kan de falde til ro. Måske kan Peter, Jakob og Johannes få lov til at tale med dem. Tre store personer, tre disciple. Der er lige én til hver. Perfekt.

Men Peter når ikke at tænke sine tanker færdig eller føre sine planer ud i livet. Pludselig kommer en lysende sky. Endnu mere lys. Endnu mere herlighed. Der lyder en stemme fra skyen: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!”

Det kan kun være Gud, der taler. Disciplene kaster sig til jorden. De bliver bange. At høre Gud tale, det har de alligevel ikke prøvet før. Det er for skræmmende og farligt. Den store Gud i himmelen. Han er hellig. Han er kærlig på en så rødglødende måde, at man skal frygte ham og have respekt.

Pludselig mærker de tre disciple en hånd på deres skulder. Jesus rører ved dem. ”*Rejs jer og frygt ikke.*” De kigger op og kan ikke se Moses og Elias mere. Skyen er væk. Jesus ser også normal ud igen, han skinner ikke mere.

De tre disciple har selvfølgelig lyst til at fortælle vidt om bredt om det, de har oplevet. Men Jesus standser dem. ”*Fortæl ikke nogen om det her før jeg er opstået fra de døde.*” Så Peter, Jakob og Johannes må indtil videre nøjes med at gemme den her helt særlige oplevelse i deres tanker og sind. Måske hviskende dele det med hinanden, men ikke fortælle det til andre. I hvert fald ikke lige foreløbigt.

Efter at Jesus døde og opstod og senere vendte tilbage til Gud i himmelen, fortalte de det videre til andre. Så måtte de endelig dele den helt særlige oplevelse. Set på afstand forstod de, hvor vigtig begivenheden på bjerget var. De forstod, at de der fik et indblik i, hvem Jesus virkelig var. Guds søn. Den søn, som Gud har velbehag i. De så, at han stod i forbindelse med de store skikkelser Moses og Elias, ja, var større end dem. De to dukkede op på bjerget hos Jesus og gav stafetten videre til ham. Nu skulle Jesus være Guds talerør. Nu skulle Jesus være Guds særlige udvalgte. Derfor siger Gud fra skyen: Hør ham!

Peter, Jakob og Johannes hørte ham. De så ham. De mærkede også hans hånd på deres skulder. Det hele er ikke bare en god historie. Et spændende opdigtet eventyr fra gamle dage om en mærkelig hændelse på et bjerg. Peter afkræfter selv den forståelse i den læsning, vi hørte tidligere i gudstjenesten fra 2. Petersbrev. Han siger:

For det var ikke udspekulerede fabler, vi byggede på, da vi forkyndte jer vor Herre Jesu Kristi magt og hans komme, men vi havde med egne øjne set Jesu majestæt. For han modtog ære og herlighed af Gud Fader, da der lød en røst til ham fra den ophøjede herlighed: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.« Denne røst har vi selv hørt lyde fra himlen, mens vi var sammen med ham på det hellige bjerg.

Peter, Jakob og Johannes er øjenvidner. De bekræfter, at det fandt sted. De fortalte det videre til andre, det blev kendt vidt og bredt. Det blev skrevet ned, og derfor kan vi høre beretningen her i Grønbæk Kirke / Vinderslev Kirke i år 2019.

Okay, fint nok at det fandt sted. Fint nok at Jesus havde en særlig oplevelse der på bjerget. Dejligt for disciplene at de oplevede det. Men hvad har det med os at gøre? For hvis andre har haft en særlig oplevelse, kan vi da godt glæde os på deres vegne. Måske endda blive lidt berørte. Men din oplevelse er din oplevelse. Den ændrer måske dit liv. Men ikke mit liv. Vi kan ikke erfare det, som andre erfarer.

Alligevel er disciplenes øjenvidneberetning vigtig for os, virkelig vigtig. Det, som skete med Jesus, har stor betydning for os. Godt nok kan vi ikke opleve det, som de oplevede. Se og hør det, som de så og hørte.

Hør ham, sagde stemmen fra skyen. Gud udpeger Jesus som sin søn, som han særligt elsker. Ikke kun for at vi skal vide, at Jesus er noget særligt. Men også for at vi kan vide, at det er igennem ham, at vi bliver noget særligt.

Alt det, Jesus har, deler han med os. Når vi er i dåbens og troens forbindelse med ham, er vi set med Guds øjne lige så herlige som Jesus. Lige så lysende. Lige så skinnende.

Men hov, er vi ikke allerede det, fordi vi er skabte af Gud? – kan man spørge.

For det første: vi har rigtigt nok værdi, fordi vi er skabte af Gud. Gud elsker sit skaberværk. Gud elsker os, fordi vi er til. Vi er unikke i hans øjne.

For det andet. Med syndefaldet og syndens komme til verden har vi vendt os bort fra Gud. Der er brug for, at Gud griber ind. Det gør han med Jesus.

Med Jesus stiger vores værdi. Guds kærlighed til os vokser, den bliver større. I dåben bliver vi Guds børn; Gud bliver vores far, ikke kun vores skaber. En skaber kan være langt væk. Det lugter lidt af afstand og ophøjethed, selvom man godt kan sætte virkelig stor pris på det, man har skabt. Man sætter dog endnu større pris på det, man er i familie med, det man er i blodets bånd med.

En far er helt tæt på. En far er i helt tæt forbindelse med sit barn. Som far elsker Gud os endnu mere end som skaber. Som far er Gud nær ved os, har kærlig omsorg for os. Tager os op på skødet og trøster os, når vi er kede af det.

På grund af Kristus og vores sammenknytning med ham i dåb og tro siger Gud det samme til os, som han sagde til Jesus. Vi er hans elskede børn, som han har fundet velbehag i.

Til alle drenge og mænd siger han: Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag.

Til alle piger og kvinder siger han: Du er min elskede datter, i dig har jeg fundet velbehag.

Prøv at sige det stille inde i dig selv: Jeg er Guds elskede barn, som Gud har fundet velbehag i.

Jeg er Guds elskede barn, som Gud har fundet velbehag i.

Måske skulle vi prøve at sige det højt: Vi er Guds elskede børn, som Gud har fundet velbehag i.

Lad os prøve det: Vi er Guds elskede børn, som Gud har fundet velbehag i.

Lad os prøve igen: Vi er Guds elskede børn, som Gud har fundet velbehag i.

Gud siger det til hver enkelt af os. Han elsker os. Og på grund af Kristus er han virkelig godt tilfredse med os. Han har velbehag i os. Han glæder sig over os.

Det må vi minde os selv om igen og igen. For det er ikke altid let at tro på og leve sit liv ud fra. Det er svært på de mørke dage, hvor vi kun kan se vores egne fejl og synder. Kun kan se, hvor langt vi er fra at leve op til Guds vilje for et godt menneskeliv. Det samme med de ensomme dage, hvor vi er nedtrykte over, at vi savner fællesskab og venskab. Det er let at tænke, at hvis mennesker overser os, så overser Gud os nok også!

Nej, Gud overser ingen. Selv ikke på de mørke dage eller ensomme dage. Også der har Gud pga. Kristus velbehag i os. Han elsker os og vil ikke forlade os. Pga. Kristus synes han så godt om os, at han vil give os det evige liv. Han vil vække os af døden, hive os op af graven og lade os opstå til evigt liv sammen med sig selv.

Helt gratis. Helt frit. Vi skal bare stole på Jesus. Stole på, at det har han gjort, det er nok. At hans død har betalt for skyld, svigt og fejl, hvad enten de er begået i går eller for 70 år siden. Vi skal bare stole på, at hans opstandelse er nok. At døden er overvundet, og at Gud ønsker at give os det evige liv pga. den søn, som lyste og skinnede på bjerget den dag for et par tusind år siden.